

Kwartaalupdate

Bestuurdersaansprakelijkheid

Q4 2020

Introductie

Auteurs: [Vincent Terlouw](#), [Suzanne van Aalst](#) en [Boaz van Honk](#)

In het vierde kwartaal van 2020 zijn op www.rechtspraak.nl 42 uitspraken gepubliceerd waarin de ingestelde vordering gegrond was op bestuurdersaansprakelijkheid. Het betrof 3 uitspraken van de Hoge Raad, 1 conclusie van de advocaat-generaal bij de Hoge Raad, 18 uitspraken van de gerechtshoven en 20 van rechtbanken.

In deze Kwartaalupdate Bestuurdersaansprakelijkheid voor Q4 2020 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

- 01. Een (vermeend) schuldeiser stelt de bestuurders van een geturboliquideerde vennootschap aansprakelijk. De rechtbank wijst de vordering af, omdat de schuldeiser geen vordering heeft op de vennootschap**
(Rechtbank Rotterdam 2 oktober 2020) 2
- 02. Bestuurdersaansprakelijkheid: schending boekhoudplicht. Ontzenuwen bewijsvermoeden.**
(Rechtbank Den Haag 7 oktober 2020) 4
- 03. Ontzenuwen van het bewijsvermoeden dat de (vaststaande) onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement**
(Rechtbank Midden-Nederland 21 oktober 2020) 6
- 04. Interne bestuurdersaansprakelijkheid artikel 2:9 BW. Betaling van de bestuurder (aan zichzelf) bij onbezoldigde bestuursfunctie**
(Rechtbank Gelderland 11 november 2020) 8
- 05. Bestuurdersaansprakelijkheid: schending deponeringsplicht. Geen onbelangrijk verzuim**
(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 1 december 2020) 10
- 06. Gerechtshof vernietigt vonnis van de rechtbank. Er is op inhoudelijke gronden geen sprake van bestuurdersaansprakelijkheid**
(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 8 december 2020) 12

01

Een (vermeend) schuldeiser stelt de bestuurders van een geturboliquideerde vennootschap aansprakelijk. De rechtbank wijst de vordering af, omdat de schuldeiser geen vordering heeft op de vennootschap

(Rechtbank Rotterdam 2 oktober 2020)

In deze zaak stelt een schuldeiser de bestuurders van een via turboliquidatie beëindigde vennootschap aansprakelijk voor haar (gepretendeerde) vordering uit hoofde van een aannemingsovereenkomst met deze vennootschap. De schuldeiser zou werkzaamheden hebben verricht op basis van offertes die volgens haar door de vennootschap waren geaccordeerd. De bestuurders zouden ernstig verwijtbaar en onrechtmatig jegens de schuldeiser hebben gehandeld door (1) de voor de schuldeiser bestemde gelden aan de vennootschap te onttrekken ten behoeve van privédoeleinden, (2) de vennootschap via turboliquidatie te beëindigen, (3) selectieve betalingen te verrichten voorafgaand aan de turboliquidatie en (4) de gelden die de vennootschap ontving van haar opdrachtgever niet rechtstreeks aan de schuldeiser over te boeken hoewel de vennootschap ten aanzien van door de schuldeiser verrichte werkzaamheden voor de opdrachtgever (volgens de schuldeiser) slechts een intermediairs- en cassiersfunctie vervulde. De bestuurders voeren verweer en stellen dat (1) de schuldeiser helemaal geen (restant)vordering op de vennootschap zou hebben en (2) dat zij niet ernstig verwijtbaar en onrechtmatig hebben gehandeld jegens de schuldeiser.

De rechtbank stelt voorop dat uit artikel 7:750 lid 1 BW volgt dat aanneming van werk de overeenkomst is waarbij de ene partij, de aannemer, zich jegens de andere partij, de opdrachtgever, verbindt om buiten dienstbetrekking een werk van stoffelijke aard tot stand te brengen en op te leveren, tegen een door de opdrachtgever

te betalen prijs in geld. Ingevolge artikel 150 Rv rust op de schuldeiser de stelplicht en – zo daaraan wordt toegekomen – de bewijslast van haar stelling dat zij met de vennootschap een vaste aanneemsom is overeengekomen.

Ten aanzien van twee van de vier door de schuldeiser overgelegde offertes hebben de bestuurders betwist dat deze zijn overeengekomen; de offertes zijn immers niet door de vennootschap ondertekend. Dit brengt volgens de rechtbank met zich dat de schuldeiser ten tijde van de turboliquidatie van de vennootschap geen vordering (meer) had. De stelling van de schuldeiser dat de turboliquidatie in gang is gezet om het verhaal van de schuldeiser op de vennootschap te frustreren faalt derhalve. Van ernstig verwijtbare selectieve betaling voorafgaand aan de turboliquidatie kan ook geen sprake zijn. De bestuurders zijn er immers van uitgegaan dat de schuldeiser geen vordering meer had op de vennootschap en hoefden bij de uitbetaling van baten aan schuldeisers voorafgaand aan de turboliquidatie in zoverre geen rekening te houden met de belangen van de schuldeiser. Gelet hierop is de rechter van oordeel dat een grondslag voor de vorderingen jegens de bestuurders ontbreekt, zodat de vorderingen reeds om die reden worden afgewezen.

Voor de praktijk is van belang dat wanneer je als schuldeiser van een vennootschap de bestuurder(s) aansprakelijk wilt stellen voor het onbetaald laten van deze vordering, de eerste stap uiteraard is dat je voldoende kunt aantonen dat daadwerkelijk sprake is van een vordering op de vennootschap. Nu het op dit punt al misgaat, kan ook geen sprake zijn van bestuurdersaansprakelijkheid.

02

Bestuurdersaansprakelijkheid: schending boekhoudplicht. Ontzenuwen bewijsvermoeden

([Rechtbank Den Haag 7 oktober 2020](#))

In deze zaak staat vanwege de schending van de boekhoudplicht ex artikel 2:10 BW en artikel 2:248 lid 2 BW vast dat de bestuurder zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. De door de curator aangesproken bestuurder slaagt er bij de rechtbank niet in om het wettelijke bewijsvermoeden te ontzenuwen dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. De relevantie van deze uitspraak zit hem vooral in de overwegingen van de rechtbank omtrent het oordeel of ook andere factoren een rol hebben gespeeld bij het veroorzaken van het faillissement.

Indien het bestuur niet heeft voldaan aan zijn boekhoudverplichtingen uit artikel 2:10 BW of publicatieplicht uit artikel 2:394 BW, staat op grond van artikel 2:248 lid 2 BW onweerlegbaar vast dat het bestuur zijn taak ook voor het overige kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. In dat geval wordt weerlegbaar vermoed dat onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van de derde misbruikwet (Kamerstukken II, 1980-1981, 16 631, nr. 3, p. 1-6) staat in dit verband onder meer dat het ontbreken van een behoorlijke boekhouding en het niet-tijdig publiceren van de jaarrekening duiden op een weinig betrouwbaar en serieus ondernemerschap, zodat de wet uit deze feiten afleidt dat het bestuur zijn taak ook in het algemeen niet behoorlijk heeft vervuld en het vermoeden scheidt dat die onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement.

Een redelijke uitleg van artikel 2:248 lid 2 BW brengt mee dat voor het ontzenuwen van het daarin neergelegde vermoeden volstaat dat de aangesproken bestuurder aannemelijk maakt dat andere feiten of omstandigheden dan zijn onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest ([HR 20 oktober 2006, ECLI:NL:HR:2006:AY7916](#)). Stelt de bestuurder daartoe een van buiten komende oorzaak, en wordt de bestuurder door de curator verweten dat hij heeft

nagelaten het intreden van die oorzaak te voorkomen, dan zal de bestuurder (tevens) feiten en omstandigheden moeten stellen en zo nodig aannemelijk maken waaruit blijkt dat dit nalaten geen onbehoorlijke taakvervulling oplevert. Als hij daarin slaagt, ligt het op de weg van de curator op de voet van artikel 2:248 lid 1 BW aannemelijk te maken dat nochtans de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling mede een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest ([HR 30 november 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA6773](#)).

De curator legt aan zijn stelling dat de boekhoudplicht is geschonden ten grondslag dat in de administratie de aan de B.V. toekomende omzet niet juist werd weergegeven; de aan de B.V. toekomende omzet was veel hoger dan de daadwerkelijk op rekening van B.V. ontvangen omzet. De administratie gaf verder onvoldoende inzicht in de rekening courantverhoudingen met de groepsvennootschappen. Omzet en kosten werden niet juist verwerkt of gecorrigeerd. Verder zijn meerdere bedragen ten onrechte in rekening-courant geboekt en aan de B.V. doorbelast. De administratie geeft ook onvoldoende inzicht in de debiteurenpositie en voorraadpositie.

De rechtbank overweegt over het verweer van de gedaagde dat voor zover zij deel uitmaakten van een fiscale eenheid en hoofdelijk aansprakelijk waren voor een krediet, dat niet betekent dat de eisen van artikel 2:10 BW gelden voor de groep als geheel: de boekhoudplicht rust (ook) op ieder van deze ondernemingen, voor de eigen activiteiten, afzonderlijk.

Faillissementen worden vaak veroorzaakt door een samenstel van factoren. Indien een gedaagde aannemelijk maakt dat ook andere factoren het faillissement hebben veroorzaakt, is daarmee nog niet meteen het tegenbewijs geleverd. Dat ook andere factoren een rol hebben gespeeld, sluit immers niet uit dat het faillissement in belangrijke mate is veroorzaakt door het kennelijk onbehoorlijk bestuur. Het komt dan ook aan op het relatieve gewicht van de verschillende oorzaken.

03

Ontzenuwen van het bewijsvermoeden dat de (vaststaande) onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement

(Rechtbank Midden-Nederland 21 oktober 2020)

In deze procedure stelt de curator van een zwemschool de bestuurder daarvan aansprakelijk voor het tekort in het faillissement ex artikel 2:248 BW. Bij eerder gewezen vonnis heeft de rechtbank reeds geoordeeld dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur van de bestuurder doordat (onder andere) de administratieplicht en publicatieplicht zijn geschonden. De kennelijk onbehoorlijke taakvervulling wordt dan vermoed een belangrijke oorzaak te zijn van het faillissement.

De bestuurder heeft de gelegenheid gekregen dat vermoeden te ontzenuwen door andere oorzaken die zouden hebben geleid tot het faillissement aannemelijk te maken. Die andere oorzaken bestonden er volgens de bestuurder uit dat ouders een hetze op Facebook hebben gevoerd tegen de zwemschool en dat de ENVOZ (een organisatie die zwemdiploma's uitdeeft aan aangesloten zwemscholen) lichtvaardig heeft besloten om geen zwemdiploma's meer te verstrekken aan de zwemschool. In dat kader heeft de bestuurder verschillende ouders wier kinderen zwemles hadden bij de zwemschool als getuigen laten horen. Deze ouders verklaarden dat slecht met hen werd gecommuniceerd, zwemlessen op het laatste moment werden geannuleerd, te veel kinderen per instructeur werden ingedeeld en weinig vordering te zien was bij de kinderen. Uit de verklaringen van deze ouders bleek weliswaar dat zij negatieve berichten over de zwemschool op Facebook hadden geplaatst doch dat die negatieve berichten voortkwamen uit slechte ervaringen met de zwemschool. Dit beeld werd bevestigd door ENVOZ.

De rechtbank oordeelt dat uit de gebrekkige administratie en het niet voldoen aan de publicatieplicht al het beeld naar voren was gekomen dat de zwemschool zijn zaken

niet op orde had. De verklaringen van de getuigen bevestigen dat beeld en rechtvaardigen de conclusie dat sprake was van structureel slecht management. Voor zover sprake was van een Facebookketze en/of een lichtvaardig besluit om geen diploma's meer uit te reiken, en voor zover die omstandigheden al hebben bijgedragen aan het faillissement van de zwemschool, zijn deze omstandigheden dus het gevolg van het onbehoorlijk bestuur. Daarmee staat voor de rechtbank vast dat het faillissement veroorzaakt is door kennelijk onbehoorlijk bestuur. De bestuurder is dientengevolge aansprakelijk voor het tekort in het faillissement.

Het beroep van de bestuurder op matiging ex artikel 2:248 lid 4 BW met als onderbouwing de minimale rol binnen de zwemschool verwerpt de rechtbank. Duidelijk is immers dat de bestuurder heeft ingestemd met haar benoeming tot bestuurder, wel degelijk een rol heeft gespeeld binnen de zwemschool omdat zij zwemles gaf en het in ieder geval de bedoeling was dat zij de administratie op zich zou nemen en verantwoordelijk was voor acquisitie van nieuwe klanten. Dat een andere bestuurder de centrale rol had in de zwemschool doet daaraan niet af. De bestuurder heeft moeten zien dat de organisatie en administratie van de zwemschool onvoldoende op orde waren. Als zij dat niet heeft gezien, heeft zij als bestuurder in dat opzicht onvoldoende haar verantwoordelijkheid genomen. Datzelfde geldt voor het geval zij dat wel heeft gezien, maar niet heeft ingegrepen.

De vordering van de curator wordt toegewezen, met uitzondering van de wettelijke rente over het tekort en het voorschot. De regeling van artikel 2:248 BW strekt ertoe dat de aansprakelijke partij een zodanig bedrag betaalt dat het faillissement volledig kan worden afgewikkeld door alle schulden te voldoen. Toewijzing van de wettelijke rente over dat bedrag zou ertoe leiden dat na voldoening van alle geverifieerde vorderingen en boedelschulden nog een bedrag resteert. Dat is niet de bedoeling van de regeling van artikel 2:248 BW.

Voor de praktijk is van belang dat wanneer je als bestuurder in de gelegenheid wordt gesteld om het vermoeden – dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak is van het faillissement – te ontzenuwen door andere oorzaken aannemelijk te maken, deze andere oorzaken niet alleen aannemelijk worden gemaakt, maar ook dat die andere oorzaken (uiteindelijk) niet zijn terug te voeren op onbehoorlijk bestuur.

04

Interne bestuurdersaansprakelijkheid artikel 2:9 BW. Betaling van de bestuurder (aan zichzelf) bij onbezoldigde bestuursfunctie

(Rechtbank Gelderland 11 november 2020)

In deze zaak stond de vraag centraal of een voormalig bestuurder van de Renkumse Huurders Vereniging (RHV) aansprakelijk was op grond van artikel 2:9 BW door de onttrekking van een bedrag van EUR 8000,- wegens betalingen aan zichzelf en de medebestuurder van de vereniging.

De vereniging RHV baseert haar vordering op het feit dat er geen rechtsgrond bestond voor de betalingen aan de bestuurders. Bestuursleden van de RHV verrichtten hun taken namelijk onbezoldigd. Daarbij stelt zij dat er primair sprake is van interne bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW. De bestuurder voerde als verweer dat de betaling van het bedrag een uitvloeisel was uit de tussen RHV en hem gesloten vaststellingsovereenkomst. Deze vaststellingsovereenkomst is namens RHV aangegaan door, de door het bestuur daarvoor gemachtigde. De aangesproken bestuurder stelde dat deze gemachtigde geen tegenstrijdig belang had en dat hij de overeenkomst onafhankelijk heeft kunnen aangaan.

RHV legt aan haar vordering primair interne bestuurdersaansprakelijkheid ex. artikel 2:9 BW ten grondslag. Hieruit volgt dat elke bestuurder tegenover de rechtspersoon is gehouden tot een behoorlijke vervulling van de hem opgedragen taak. Voor aansprakelijkheid is vereist dat de bestuurder zijn bestuurszaak niet behoorlijk heeft uitgeoefend en hem daarvoor een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Of van een ernstig verwijt sprake is, dient te worden beoordeeld aan de hand van alle omstandigheden van het geval.

De rechtbank overweegt dat in dit geval de bestuurder een derde heeft gemachtigd om RHV te vertegenwoordigen om vaststellingsovereenkomsten met het bestuur te

sluiten. In de vaststellingsovereenkomsten is vastgelegd dat de bestuurders ieder recht hebben op een bedrag van EUR 4.000,-. Daarna hebben de bestuurders ervoor gezorgd dat deze bedragen daadwerkelijk aan henzelf zijn uitbetaald. In feite hebben zij dus geld aan zichzelf betaald ten laste van RHV, terwijl de functie van bestuurslid bij RHV onbezoldigd is én terwijl hun positie onhoudbaar was geworden. Het vertrouwen in hen was immers al opgezegd. Tenslotte acht de rechtbank van belang dat de leden van deze betalingen of de vaststellingsovereenkomsten niet op de hoogte zijn gesteld. Er is aan de leden geen instemming gevraagd of de mogelijkheid gegeven om iemand aan te wijzen de vereniging te vertegenwoordigen wegens het tegenstrijdige belang van de bestuurders (artikel 2:47 BW).

Naar het oordeel van de kantonrechter heeft de bestuurder zijn taak als bestuurder niet naar behoren uitgeoefend en kan hem daarvoor een ernstig verwijtbaar worden gemaakt. Er is geen objectieve rechtvaardiging voor de betaling die hij zelf heeft bewerkstelligd. Dat de bestuurder heeft gezorgd voor een goede overgang van bestuurstaken kan niet als grond voor betaling worden gezien. Dit behoorde tot zijn –onbezoldigde – taak als bestuurder. Gelet op het in artikel 2:9 BW bepaalde, is de bestuurder aansprakelijk voor de schade.

05

Bestuurdersaansprakelijkheid: schending deponeringsplicht. Geen onbelangrijk verzuim

(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

01 december 2020)

In deze zaak staat vanwege de schending van de deponeringsplicht ex artikel 2:248 lid 2 BW vast dat er sprake is van onbehoorlijke taakvervulling. De door de curator aangesproken bestuurders slagen er echter zowel bij de rechtbank als het hof in om het wettelijke bewijsvermoeden te ontzenuwen dat onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement van Breinverruimers B.V. is geweest. De relevantie van deze uitspraak zit hem vooral in de overwegingen van het hof omtrent het ook door de bestuurders gevoerde verweer dat er sprake zou zijn geweest van een onbelangrijk verzuim.

Vaststaat dat de jaarrekening 2015 exact twee maanden en 5 dagen te laat is gedeponerd. Daarmee staat onbehoorlijke taakvervulling dus vast. De slotzin van artikel 2:248 lid 2 BW biedt nog een kleine escape: een onbelangrijk verzuim wordt niet in aanmerking genomen. Hiervan is sprake indien het niet voldoen aan de verplichtingen bedoeld in dat artikellid in de omstandigheden van het geval niet erop wijst dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Dit is met name het geval indien voor het verzuim een 'aanvaardbare verklaring' bestaat.

Indien het, zoals in dit geval, gaat om een overschrijding van de termijn van artikel 2:394 lid 3 BW voor publicatie van de jaarrekening, dan geldt dat het antwoord op de vraag of een overschrijding als een onbelangrijk verzuim kan gelden, afhangt van de omstandigheden van het geval, in het bijzonder van *de redenen die tot de termijnoverschrijding hebben geleid*, waarbij opmerking verdient dat (aan die redenen) hogere eisen moeten worden gesteld naarmate de termijnoverschrijding langer is en dat stelplicht en bewijslast op de aangesproken bestuurder rusten. Dat het belang bij publicatie betrekkelijk is, bijvoorbeeld omdat de onderneming van de vennootschap

gestaakt is en crediteuren dus geen belang meer hebben bij (tijdige) publicatie, is daarbij geen grond om een onbelangrijk verzuim aan te nemen ([HR 12 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ7189](#)).

Ter onderbouwing van hun stelling dat het te late publiceren van de jaarrekening van Breinverruimers over 2015 als 'onbelangrijk verzuim' moet worden aangemerkt hebben de aangesproken bestuurders gewezen op (i) de geringe omvang en draagkracht van de onderneming en (ii) het feit dat Breinverruimers in verband daarmee een "kleine" boekhouder had die de gehele administratie deed maar verzuimde te publiceren. Voorts hebben de bestuurders erop gewezen dat (iii) reeds geruime tijd voor het vaststellen van de jaarstukken er geen activiteiten meer van betekenis waren.

Het hof maakt hier korte metten mee. De onderbouwing ziet, behoudens de gestelde geringe omvang en draagkracht van de onderneming, namelijk niet op *de redenen van de termijnoverschrijding*. Nu de gestelde geringe omvang en draagkracht van de onderneming kennelijk niet hebben verhinderd dat twee maanden later dan de uiterste publicatiedatum de jaarrekening alsnog is gepubliceerd acht het hof dit argument niet voldoende om van een onbelangrijk verzuim te spreken.

Veel bestuurders onderschatten nog steeds de gevolgen van het te laat deponeren van de jaarrekening. Dit kan achteraf lastig "gerepareerd" worden zoals deze uitspraak laat zien en zet je als bestuurder op achterstand in de bestuurdersaansprakelijkheidsdiscussie met de curator. Ook hier geldt dus: voorkomen is beter dan genezen!

06

Gerechtshof vernietigt vonnis van de rechtbank. Er is op inhoudelijke gronden geen sprake van bestuurdersaansprakelijkheid

(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

08 december 2020)

In deze zaak staat (onder meer) de vraag centraal of de (indirect) bestuurders van de gefailleerde vennootschap Rofla aansprakelijk zijn voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. Het hof stelt voorop dat geen wettelijk vermoeden van onbehoorlijk bestuur bestaat en de curator daarom moet stellen en bewijzen dat van onbehoorlijk bestuur toch sprake is.

De curator voert allereerst aan dat Rofla haar kosten onvoldoende heeft doorbelast bij haar zustervenootschap Restyling die de opdrachten uitvoerde en de opbrengst incasseerde. De curator legt daaraan ten grondslag dat Rofla enkel een bedrag van € 32,50 per gewerkt uur in rekening bracht. Dit zou niet kostendekkend zijn geweest, hetgeen jarenlang zou hebben voortgeduurd. De bestuurders zijn tegen dit standpunt opgekomen en hebben in dat kader diverse rapporten overgelegd waaruit blijkt dat naast het bedrag van € 32,50 per uur tevens ieder jaar door Rofla een bedrag aan indirecte kosten werd doorbelast aan Restyling met als conclusie dat sprake was van afdoende doorbelasting. Het verwijt van de curator dat 'slechts' € 32,50 per gewerkt uur van Rofla aan Restyling werd doorbelast en zijn conclusie dat Rofla ten koste van Restyling werd 'leeggetrokken', is dus volgens het hof van iedere grond ontbloeit.

Voorts verwijst de curator naar een door hem in de administratie van Rofla aangetroffen gespreksverslag tussen de bestuurders en de accountant van Rofla waarin een aantal 'voorwaarden' waren opgenomen. Als die voorwaarden niet vervuld zouden worden, zouden dat 'showstoppers' zijn. Die voorwaarden waren: (a) extra liquiditeit aantrekken en (b) een regeling met schuldeisers overeenkomen. Als er een showstopper zou optreden, zou een 'noodscenario', zoals het aanvragen van het

faillissement, nodig zijn.

De curator heeft aangevoerd dat op basis van dit gespreksverslag geconcludeerd moet worden dat het faillissement van Rofla uiteindelijk zou volgen: Rofla bevond zich in een moeilijke markt en had ervoor gekozen om de indirecte kosten die zij maakte onvoldoende door te belasten aan Restyling. Onder die omstandigheden hadden de bestuurders volgens de curator actie moeten ondernemen en hadden zij ten minste moeten trachten aan de voorwaarden uit het gespreksverslag te voldoen. Door enkel een deel van het personeel te ontslaan en na te laten liquiditeit aan te trekken en/of een regeling met schuldeisers overeen te komen, hebben de bestuurders zich volgens de curator niet op juiste wijze van hun statutaire taak gekweten en hun taak kennelijk onbehoorlijk vervuld.

Met betrekking tot dit gespreksverslag hebben de bestuurders een toelichting overgelegd van de accountant die het gespreksverslag heeft opgesteld waarin de accountant verklaart dat de strekking van het gesprek een inventarisatiegesprek was waarbij vanuit zijn adviesrol diverse scenario's zijn besproken. Op geen enkel moment zou er destijds sprake zijn geweest van een te verwachten faillissementsscenario. De door de curator genoemde noodzaak om maatregelen op te volgen wordt volgens het hof bovendien gelogenstraft door het feit dat Rofla daarna nog drie jaar heeft voortbestaan. Er deed zich mitsdien niet de situatie voor dat sprake kon zijn van onbehoorlijk bestuur door de bestuurders door het niet (doen) vervullen van de in het gespreksverslag omschreven 'voorwaarden'.

Tot slot voert de curator aan dat sprake zou zijn van verschuiving van de voorraad om niet. De bestuurders hebben hiertegen aangevoerd dat na datum faillissement in de boekhouding van Rofla een afwaardering van de voorraden is doorgevoerd vanwege het hanteren van een andere waarderingsmethode van de voorraad. Doordat de waardering van de voorraad voorheen plaatsvond op basis van de nieuwwaarde maar nadien op basis van de werkelijke (markt)waarde, leek uit de administratie te volgen dat de voorraad om niet van de hand was gedaan, terwijl daarvan geen sprake was. De voorraad was ten tijde van het eerste bezoek door de curator gewoon aanwezig en is door hem later verkocht, aldus de bestuurders. Het hof volgt deze uitleg en stelt vast dat een wijziging in de boekhoudkundige waardering heeft plaatsgevonden

en geen overdracht van de fysieke voorraad. Nu die wijziging in de boekhoudkundige waardering na datum faillissement heeft plaatsgevonden, kan, zoals de bestuurders terecht hebben aangevoerd, die wijziging alleen al daarom niet ten grondslag liggen aan een oordeel over de wijze van besturen op grond van artikel 2:248 BW. Het faillissement was immers al uitgesproken toen de boekhouding werd aangepast.

Een vraag over bestuurders-aansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw
Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296

v.terlouw@ploum.nl

Maurice Verhoeven
Partner / Advocaat

+31 6 2036 4060

m.verhoeven@ploum.nl

Thomas Munnik
Advocaat

+31 6 2248 1755

t.munnik@ploum.nl

Suzanne van Aalst
Advocaat

+31 6 1255 6802

s.vanaalst@ploum.nl

Annerieke Meerkerk
Advocaat-stagiaire

+31 6 1117 6305

a.meerkerk@ploum.nl

Boaz van Honk
Juridisch medewerker

+31 6 3008 0195

b.vanhonk@ploum.nl